

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: Č. B. h., a. s.**, zastoupen JUDr. Tomášem Hrdličkou, advokátem, se sídlem Brno, Koliště 15, proti **žalovanému: Katastrální úřad pro Jihomoravský kraj**, se sídlem Brno, Moravské náměstí 1, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně č. j. 30 Ca 375/2003 - 67 ze dne 18. 2. 2004,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se** právo na náhradu nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá kasační stížností usnesení Krajského soudu v Brně č. j. 30 Ca 375/2003 - 67 ze dne 18. 2. 2004, kterým byla odmítnuta jeho žaloba ze dne 20. 11. 2003, doplněná dne 2. 2. 2004, kterou se stěžovatel domáhal, aby krajský soud rozhodl o povinnosti žalovaného zapsat vlastnické právo k určeným nemovitostem ve prospěch stěžovatele.

Stěžovatel považoval provedení změny zápisu v katastru nemovitostí na základě předchozího rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 6. 5. 2003 za nezákonný zásah podle § 4 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř.“), a na tomto názoru setrvává i v nyní podané kasační stížnosti. Stěžovatel tvrdí, že krajský soud rozhodoval na základě nesprávného právního názoru. Nesprávnost spočívá v tom, že za jiný právní prostředek podle § 85 s. ř. s. lze považovat určovací žalobu, neboť to platí pouze

obecně, v konkrétním případě však tomu tak není a ze strany krajského soudu se jedná o nepřiměřenou paušalizaci bez prostudování merita věci. Stěžovatel popisuje skutkový stav a uvádí, že žalovaný odepsal určené nemovitosti z listu vlastnictví stěžovatele na základě rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 6. 5. 2003, a jeho postup je zjevně nezákonným. Stěžovatel nebyl účastníkem řízení, z něhož tento rozsudek vzešel, a neměl vliv na průběh a na výsledek sporu. Určovací žaloba v dané situaci nemůže napravit nezákonné rozhodnutí žalovaného, ta by musela být zamítnuta buď pro nedostatek naléhavého právního zájmu nebo pro nedostatek podmínek řízení - pasivní legitimace. Jiný právní prostředek ochrany před nezákonným rozhodnutím žalovaného tedy stěžovateli nesvědčí. Z tohoto důvodu navrhuje zrušení napadeného usnesení krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení, zároveň navrhuje přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti poukazuje na důvody změny zápisu vlastnického práva záznamem, který byl dle jeho názoru proveden v souladu s výrokem rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 6. 5. 2003, a navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zejména zjistil, že stěžovateli byl v září 2003 doručen přípis žalovaného, který na základě rozsudku Městského soudu v Brně vydaného dne 6. 5. 2003 v právní věci sp. zn. 31 C 125/92 provedl změnu zápisu vlastnického práva v katastru nemovitostí, a sice ohledně nemovitostí původně zapsaných na listu vlastnictví stěžovatele ve prospěch MUDr. J. O. Stěžovatel požádal žalovaného o uvedení zápisu do původního stavu, ten na základě toho vyzval Městský soud v Brně ke sdělení, zda bylo rozhodnuto ohledně vlastnického práva k příslušným pozemkům a zda se nejedná o zřejmou nesprávnost. Odpověď žalovaného stěžovatel neobdržel. Stěžovatel tedy dovozoval, že žalovaný provedl nezákonný zásah a domáhal se žalobou u Krajského soudu v Brně vydání rozsudku, kterým by bylo žalovanému uloženo zapsat vlastnické právo k příslušným nemovitostem ve prospěch stěžovatele. Krajský soud však jeho žalobu odmítl, neboť dospěl k závěru, že stěžovatel brojil proti zápisu v katastru nemovitostí, kterým byl změněn dosud v katastru evidovaný údaj o vlastnictví předmětných nemovitostí stěžovatelem. Vzhledem k tomu, že se lze stěžovatelem domáhat nápravy žalobou na určení vlastnictví k předmětným pozemkům, shledal krajský soud nepřipustnost žaloby podle § 85 s. ř. s. a odmítl ji. Usnesení o odmítnutí stěžovatelovy žaloby bylo stěžovateli doručeno dne 2. 3. 2004 a ten jej napadl kasační stížností dne 9. 3. 2004.

Kasační stížnost byla podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatel kasační stížnost podává z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a kasační stížnost je přípustná.

Vázán rozsahem kasační stížnosti a řádně uplatněnými kasačními důvody (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) tedy Nejvyšší správní soud napadené usnesení přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Vychází-li Nejvyšší správní soud z konstantní rozhodovací praxe (poukázat lze například na rozhodnutí vydané v právní věci sp. zn. Konf 2/2004 o kompetenčním sporu uveřejněné ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správní soudu pod č. 337/2004), pak musí vyjít z § 2 s. ř. s., podle něhož soudy ve správním soudnictví poskytují ochranu veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob, přitom podle § 6 s. ř. s. jsou

z rozhodování soudů ve správním soudnictví vyloučeny věci, o nichž to stanoví zákon. Ze soudního přezkumu ve správním soudnictví jsou obecně mimo jiné vyloučeny spory v oblasti práva soukromého. V případě změn zápisů vlastnického práva v katastru nemovitostí, byť je provádí správní orgán, v daném případě žalovaný, se jedná o věci občanskoprávní, neboť změny se týkají práva vlastnického, přitom právě svoje vlastnické právo k nemovitostem, ohledně nichž žalovaný zapsal vlastnické právo ve prospěch jiné osoby, stěžovatel namítá. Pokud krajský soud dospěl k závěru, že podstata sporu spočívá v tom, že stěžovatel brojí proti zápisu v katastru nemovitostí, kterým byl změněn údaj o vlastnictví těchto nemovitostí stěžovatelem, k čemuž stěžovatel může využít jiných právních prostředků, a odkázal-li přitom krajský soud na jeden z prostředků práva soukromého, pak takový závěr Nejvyšší správní soud aprobuje. Tvrdí-li navíc stěžovatel, že je vlastníkem nemovitostí, přitom zápis v katastru nemovitostí tomu nesvědčí, pak považuje Nejvyšší správní soud za případný i odkaz krajského soudu na určovací žalobu podle občanského soudního řádu. Pokud tedy za tohoto stavu krajský soud stěžovatelovu žalobu odmítl, rozhodl správně, neboť žaloba směřovala proti stavu, který sice vyvolal žalovaný, ale kterým je předně zpochybněno stěžovatelovo vlastnické právo. Má-li stěžovatel za to, že je vlastníkem nemovitostí, ohledně kterých nemá zapsáno vlastnické právo, pak skutečně může využít ochrany cestou civilního řízení, jak uvedl krajský soud. Stěžovatel žádnou relevantní argumentaci, z níž by vyplynula nemožnost využít určovacího řízení, zdejšímu soudu nepřináší. Tvrdí-li, že taková žaloba by musela být zamítnuta buď pro nedostatek naléhavého právního zájmu, nebo pro nedostatek podmínek řízení - pasivní legitimace, potom takový apriorní závěr Nejvyšší správní soud odmítá, neboť k němu neshledává žádných zřetelných důvodů. Věcnou legitimaci k určení, zda tu vlastnické právo stěžovatele k předmětným nemovitostem je či nikoli, má ten, jehož právní sféry se sporné právo týká, přitom naléhavý právní zájem je dán tam, kde by bez určení cestou civilního procesu bylo ohroženo právo, ohledně kterého žalobce v takovém civilním procesu tvrdí, že mu ve skutečnosti svědčí. Na této argumentaci však musí Nejvyšší správní soud ustát, neboť žádnému ze správních soudů, které v této právní věci rozhodovaly, nepřísluší poskytovat stěžovateli návod, kdo by měl být pasivně legitimovaným subjektem v civilním procesu a o jaká skutková tvrzení by měl stěžovatel svoji případnou žalobu opírat.

Domáhal-li se tedy stěžovatel za shora popsané situace ochrany před nezákonným zásahem žalovaného postupem podle § 82 a násl. s. ř. s., přestože není a priori vyloučeno brojit proti stavu, jaký vyplývá ze zápisu v katastru nemovitostí, cestou civilního procesu, pak odmítnutí jeho žaloby jako nepřipustné podle § 85 s. ř. s. bylo namístě. Krajský soud se tedy nedopustil stěžovatelem namítané nezákonnosti, a to ani použitím nesprávného právního předpisu či nesprávné právní normy, ani chybnou interpretací.

Ze shora uvedeného důvodu tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Za této situace již není důvodu zabývat se samostatně návrhem stěžovatele na přiznání odkladného účinku jím podané kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. dubna 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu